Elys(E.)
K

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

997. a. 35.

ΦΘΕΓΞΟΜΑΙ ὅις θέμις ἐςὶ, τίρας δ' ἁπί-
θεδε βεβήλοις
Πᾶσιν ὁμῶς. ——

LONDON,
Printed for *James Collins*, at the Kings Head in *Westminster-Hall*. MDCLXVIII.

ΤΟ᾽ ΑΛΗΘΕ῎Σ ἘΝ ΒΡΑΧΕΊ
ΚΕῖΤΑΙ. *PLATO.*

CHRISTIANIS Univerſis, Græcarum Literarum Studioſis, EDMUNDUS ELISIUS S. P. D.

Ateor equidem, quod vitio mihi vertere Vulgus ſolet, Scientiam illam, quam indidit mihi PATER LUMINUM, non poſſe me ſub intimis Animi penetralibus recondere: Ignis inſtar jugiter erumpit, huc illuc ſpargit Flammas. Jam vero cauſæ ſatis graves Me, Generis Humani Amantiſſimum, ideoque Societatis Cupidiſſimum, Invitâ Indole, ad Ἐχιμυθίαν quandam amplectendam impellunt, nec liberis iſtis, quibus ab ineunte ætate aſſuetus fui, Colloquiis frui patiuntur; Scilicet, haud eſſe Ῥητὸν, * ἀς ἄλλα μαθήματα, Id tandem expertus ſum, quo ego tantopere Delectatus, idem etiam Omnibus Guſtandum propino. Seria nimirum Ridet Vulgus, Sacra Oderunt Profani: Mortalium omnium Primæ Cogitationes Vulgare aliquid, aliquid Profanum habent: Sæpiſſime apud omnes Colloquia Familiaria Primas tantum, Scripta elaborata Secundas Cogitationes apud Doctos, & Pios ſemper adipiſcuntur. Scribo itaque, licet quodammodo Hominum Conſortium reliqui. —— *παντὸν ἀνθρώπων ἀλεείνων. Nuper mihi ſtetit Sententia, Concilia omnia, & Pleraque Patrum Scripta, Græca præcipue, ſedulo evolvere ut eorum *Phraſibus*, ac *Teſtimoniis* Arma quædam Spiritualia fabricarem ad Convincenda eorum Dogmata, qui vel Arctiorem eſſe autumant *Viam, quæ ducit ad Vitam*; vel Latiorem, quam revera eſſe eam oſtendit DEUS.

Hæc mihi Probanda ſtatui: CHRISTIANIS Arctiſſimam eſſe AMANDI Viam: Explicite ſive (ut ita dicam) Formaliter CREDENDI Regulam, Laxiorem: *Fidem Salvificam* nil aliud eſſe quam DEUM, atque Homines per CHRISTUM AMANDI Rationem: ideoque eos omnes, qui Rite AMANT, qui Mundum animitus Spernunt, CREDENDA omnia, Implicite ſaltem, ſive (ut aliqui loquuntur) Virtualiter Credere. Quinam iſtiuſmodi Propoſitionum, ſiquis eas clarius Demonſtraverit, Fructus eſſent

futuri, id vobis, Patres, ac Fratres, potius Inquirendum existimo, quam mihi Dicendum.

Me ista Cogitantem alio divertit DEUS: noluit eam Corporis sanitatem largiri, quæ ad Labores istos exantlandos sufficeret. Illos erga DEUM Affectus, quos in Opere isto peragendo statui exerendos, Propositi Frustrationem Tolerando nunc æquum est exerere, atque omnes, qualescunque tandem illæ sint, Corporis infirmi residuas vires Theologiæ Studiis, ac Presbyteri Officiis ardentius impendere. Mallem ego, exequendo Officia, quam Verba faciendo, Profiteri me ECCLESIÆ ANGLICANÆ Obsequentissimum Filium, Phanaticorum Argumentatiunculas, Christianissimæ ejusdem Doctrinæ pariter ac Disciplinæ Conformiter degendo, Συν Θεῳ, quotidie Refutantem.

Æqui bonique consulite Pauca hæc Νομίσματα, quæ Publici juris fecimus, Lingua Græca Metrice prolata. Hæc mihi aptissima videtur exprimendi norma, Cogitationes istas exprimere conanti, quibus ego in Authoribus Græcis perlegendis cupidum replevi Animum. At, cur Metrice? Respondeat (secundum CLEANTHIS Sententiam) Argutissimus ille SENECA, Epist. 108. *Quemadmodum spiritus noster clariorem sonum reddit, cum illum tuba per longi canalis angustias tractum patentiore novissime exitu effudit; sic sensus nostros clariores carminis arcta necessitas efficit. Eadem negligentibus audiuntur, minusque percutiunt, quamdiu soluta oratione dicuntur: ubi accessere numeri, & egregium sensum astrinxere certi pedes, eadem illa sententia velut lacerto exeussa torquetur.* Cur aliqua Ethnicorum Scripta adeo mihi cordi sint minime gravarer rationem reddere, nisi satis constaret solos eos, si enarrarem, ejusdem Intelligendæ capaces fore, qui, quænam sit, ipsi, tacente me, facile Intelligent. Scio ego, quam variæ de me jactantur Sententiæ; quanta quotidie passurus sum Opprobria. At,

Τλήσομαι, εὖ φίδιοσιν ἔχων θελκτηρία θυμῷ·
Ἤδη γὰρ μάλα πολλ' ἔπαθον, καὶ πολλ' ἐμόγησα.

Hom. Odyss. E.

Valete, Φιλόμουσοι: BONUM Cogitemus INFINITUM: Undicunque diffusum Vivamus LUMEN.

PLATO in * Epist. ad Dionis Propinquos, & Familiares.
Hom. * *Iliad. Ξ.*

Octobris 23. *Anno Dom.* 1665.

Ὁ ΘΕΟΣ ἈΓΑΠΗ ἘΣΤΙ.

Τῇ φλεχὶ Καιομένης Ψυχῆς ἈΓΑΠΗ συνοχῆται,
Ἠδὶ Θείᾳ Γνώσις Θείῳ ὁ ἐσὶ Ἔρως.

ΣΩΤΗΡ ἐσὶ Θεός· Κακὸν ἐσι μονάγυε Βροτοῖσι
Οὐ μεπιληφθῆναι τῆς Θείας φύσεως.
Ἦρε Κακὸν ΣΩΤΗΡ λὸπ τῶν τὸν ΧΡΙΣΤΟΝ ἰχόντων
Ἐν νοΐ, τὸν Θεάκι πᾶσι φίεσθαι φύσιν.

Πάνθτι Χαίρετε.
Ἀδιαλείπτως Προσεύχεσθε
Ἐν παντὶ Ευχαριςεῖτε. 1 Thess. 5. 16, 17, 18.

Ὦ Ἀγαπητὸ Θεὸς χαίρειν ἡμῶς σὺ ἀνάγεις,
Αὐτόματοι ἡμῆς Ἄλγεα λύγρ' ἴχομεν·
Αὐτὸ Καλὸν δ' ἡμῶς Ἀγαπᾶν Ἀγαπᾶν τε, Θέλεσθε
Εὖ Πρόπολον Ἀγαθῦ ἐσι Θέλημα Θεῦ.
Ἄθλιοι οἱ Πόλλοὶ τὸ Καλὸν συγέντοι, Καλέσθε
Στέργειν.' ἐσι Καλὸν παῦσι Κακὸν συγεῖν.
Αὐτὸ Καλὸν συγίεσ', ἂς κόσμε ἵμερος αἱρεῖ·
Ἔχθος μὲν κόσμε ἵμερος ἐσι Θεῦ
Ὦ Βροτὸ, παῦε λέγων τόδε προξεώνδε τι αἰχρὸν
Ἔνδον ὁ ἐσὶ Θεὸς, Τῶνδε σὺ ὀπτὸς ἐρᾶς.

2.

Ἐσὶ Προσόχαδ ωεφίνδεν ἰόντ ωθσεῖναι,
Ψυχὴ ἐπ' αὐτὸν δ' ἀν. πάντοθι Θεῖα ἴοι.
Πάντοθί ἐσι Θεὸς δ' ἐν πράγμασι πᾶσιν Ἄπειρος
Πρᾶξισι τ' ἐν πάσαις δεῖ σε Θεὸν μιπίχειν.

Συμβαίνειν

A

Συμβαίνειν πᾶσι, βέβηλοι, ἐνεργείας ἀνομάζειν
Ὑμᾶς χρὴ· Ἀγαθοῦ ἐστι μᾶρ' Ἔργα Θεοῦ.
Ὃς φιλίαν πάσῃ δύνῃ, Ἀχαρίστως κ᾽ τὰ παρόντα
Ὃς δ᾽ ἔχῃ, κακὰ μὲν πάντα παρὸν τὰ ἔχει.
Ἀλλ᾽ αὐτῷ Κακὸν αὐτὸς ἐποίησ᾽ αὑτὰ Θεεῖο
Πρόγνωσιν Καλὰ. Κακῷ Καλὰ μίμνει νέμ.
ΣΩΤΗΡ εἶ Σὺ Θεὸς, κ᾽ ἃ ἂν ποιῇς Σὺ, Νόσῳ
Β Φάρμακα πικρὰ πέλει, ἢ Ὑγιείᾳ φίλα.

Z. Ἐυχὴ καλὴ, ἡ ἀναρχὴ ἐμπεσοῦσα τοῦ Θεοῦ ἔννοιαν τῇ ψυχῇ· κ᾽ τοῦτό ἐστι τοῦ Θεοῦ ἐνοίκησις, τὸ ἀεὶ τῆς μνήμης ἔχειν ἀναθυμίαν ἐν ἑαυτῷ τὸν Θεόν. *Basilius* in Epist. ad Sanctum *Gregorium*, de vita in Solitudine agenda.

A. Ἀκώλυτα μὲ, τὰ ἀθανατικὰ καλυπτέ, τὰ ἀπερείριτα. κ᾽ ἀεὶ ἔστο ἐὰν μὲ ἐν τούτοις μόνοις ἡγήσηται (τὸ λογικὸν ζῶον) τὸ ἀγαθὸν τὸ αὐτῷ, κ᾽ συμφέρον, τῆς ἀκωλύτοις, κ᾽ ἐφ᾽ ἑαυτῷ, ἐλεύθερον ἔστι, ἔννοιαν, ἐνδιάθετον, ἀδιαβλὲς, μεγαλόφρον, ἐυσεβὲς, χάριν ἔχον ὑπὲρ πάντων τῷ Θεῷ. *Arrian.* Epict. *Lib.* 4. *c.* 7.

B. Οὐκ ἐπὶ βλάβῃ ποιεῖ τι τόπων ὁ Θεὸς, ἀλλ᾽ ἰατρικῶς, κ᾽ παιδαγωγικῶς, κ᾽ πατρικῶς. *Simp. Comm. in Epict. Enchir. c.* 13.

Ἐάν τις θέλῃ τὸ θέλημα αὐτοῦ ποιεῖν, γνώσεται περὶ τῆς διδαχῆς, πότερον ἐκ Θεοῦ ἐστιν, ἢ ἐγὼ ἀπ᾽ ἐμαυτοῦ λαλῶ. *Johan.* 7. 17.

Ὃς τὸ θέλημα Θεοῦ ποιεῖν ἐθέλει ἐν αὐτῷ
Πνεῦμ᾽ Ἅγιον ναίει παῦρα διδασκόμενα.
Ἐστὶ θέλημα Θεοῦ Φιλίαν Ἀνδρός τε, κ᾽ Ἀνδρὰς·
Γνῶσις τοῦδε φιλῶν ἐστι μόνον τὸ φιλῶν.

C. Ψυχὴ γὰρ ἔνυσε, κ᾽ φρονεῖσα τοιοῦτον
Κρείσσων σοφιστὴς παντὸς ἐστιν ὅστις τις. *Sophocles* apud *Stobæum*, Serm. 3.

Ὁ Θεὸς Φῶς ἐστι. 1 *Joan.* 1. 5.

Φῶς τὸ Ἄπειρον ἀεὶ Λάμπει, παῦροι δ᾽ ἴσασιν.
Ὀφθαλμὸς πλήσας Γαῖα κάλυψι βροτῶν.

Πιῶμεν

Πνεῦμα ὁ Θεὸς, καὶ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν. John. 4. 24.

Ὦ Βροτὲ, ὅστις χρέαν ποιεῖν πάρεστι, διδάσκειν·
Συγκεῖσθαι Ψυχὴ δεῖ τὸ δὲ Σῶμα πῦρ.
Πνεύματι Ἡνίοχον ψυχὴν δεῖ σὸν ὑπακούειν·
Πνεῦμα ἰὼν δὲ Θεὸς Πνεύματι Ἔργα ἰᾷ.

Νῦν οὖν Ἀληθείᾳ, καὶ οὔποτε σὺν Σκιᾷ αὐτὸν
Εἰδόμεν Ἥλιον, ΧΡΙΣΤΟΝ, ἐόντα ἀεί.
Ψυχικὸς οὐδὲ ἑορᾷ τὸν δὲ Σκότος ὄστ' ἐκάλυψε·
Φῶς μὲν Λάμπει ἀεὶ οὐ D βλέπει ὁ Σκοτεινός.

D. Τὸ αὐτεξούσιον οὐκ ἂν λάβοι τὰ ὅλως ἀγαθὰ μὴ βουλόμενον λαβεῖν. ταῦτα δέ ἐστιν ἀληθεια, καὶ ἀριτὴ ὑπὸ τῆς δημιουργικῆς οὐσίας ἀεὶ, καὶ ἀσπούδως πᾶσιν ἐκκαμπόμενα. *Hierocles* in Carm. *Pythag.*

Ἔπι πολλὸν πλύνον με ὑπὸ τῆς ἀνομίας μου, καὶ ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας μου καθάρισόν με. *Pſ.* 51. 2.

Αἰ, αἰ, μὴ ψυχὴ ροπόσασα κάλ' ἐστι ΙΗΣΟΥ.
Λύπου οὐ πολυρρᾶς Τὴν σὸν σῇ Αἱμα ῥίσει.
Ὤ μοι ἐγὼ τί πάθω νοέων; Τί σῇ ἔρεξα; Ἔρασης
Ἐσθλὴ ἔ πάντες πρῆξα μὲν Αἰσχρὰ ἐγώ.
Ὦ ΣΩΤΕΡ, Σὺ μὲ δείλον, Ἀμαρτιόδ' εἴνικα πάντες,
Μὴ λίπῃ, ἀλλὰ ἐμοῦ ῥῦσαι ἀπὸ συμφορῆς.

Ὁ ἐμὸς Ἔρως ἐσταύρωται. *Ignat.* Epiſt. ad *Rom.*

Σταυρωθεὶς Ἐρᾶ ἔ Ἔρωτες· ἐγὼ σῇ ἀπεθνήσκω
Κόσμῳ σωρανθεὶς, Κόσμος ἐμοὶ σῇ ἔβανε.
Τὴν ΧΡΙΣΤΟΥ πενίην ἐσορᾶν πλούτου ἐπιθυμεῖν
Οὐ δύναμαι. ΧΡΙΣΤΟΣ πάντα χαρίεν ἐμοί.
Αὐτὸς Ἔρως μετ' Ἐρῶντα ἔχει, καὶ ἐγὼ τὸν Ἔρωτα
Ποιήσαντα τὸ Πᾶν, Πᾶν τὸν ἐχόμενα ἔχω.

ΧΡΙΣΤΕ Ἐλέησον.

Ὦ Ἐλεεινὰ παθὼν, Ἐλέησον ΧΡΙΣΤΕ ἱκέτην,
Ἐν Νεκρῶν ἀναγὰς χεῖρα πιέσῃ δόδε.

Ζωὴ σὺ ἐμοί. Σωτὴν παρέχει δὲ γαλήνη·
Ζῶπα τ' ἀεί Σε ἴσχειν ἵστημι Ἀγαναΐδα.

Ὡς ἡδὺ τῷ μισοῦντι ξὺς φαύλους τρόπους.
Ἐμοὶ ἅπαν _____ *Menander.*

Ε. Ἄνθρωποι πόλεις ἐστε, πόλεμον καὶ κακοὶ ὧδε γίνεσθε;
Μοχθηροὶ τ' Ἀγαθοί τε γένεσθε ἐστε θεοῦ;
Αὐτοὶ τίνα τε φύσιν καλὴν ἐλάχεσθε καὶ αὐτοὶ
Αὐτεμφυτους φαύλους ἀποστρέφεσθε τρόπους.
Χρήματα, ὦ φαῦλοι, δύξαντες, ματαίας τε πόλεις
Σπέρματα, τὸν φιλικὸν μηδὲ φιλεῦντι θεόν.
Ταῦτα θεῷ ἐχθροὶ ἐχθαίρεσθε πᾶν θεοειδές,
Μισοῦντ' ὑμῖν ἐστὶ τὸ Εὐσεβέειν·
Ἦδυ μὲν ἦσθ' ὑμῶς ἀλιτέειν ἅμματα πάντα
Τὸν πάντ' Ἄδικον μοι φιλοῦντι θεόν. *E. Hippodamas apud Iamblich.*

Ἐρωτηθεὶς δέ ποτε πότερον, ἔφη (ΠΙΤΤΑΚΟΣ) Τὸ παρὸν οὖ ποιεῖν. *Laert. Diog.* in Vita *Pittaci.*

F.

Εὖ ποιεῖν Τὸ παρὸν, Συμβαινόντων χρὴ ἐφ' ἑαυτῷ σε,
Ὄντας Οἷδε φιλῶν Ὁ στέργει ἅπαν Τὸ παρόν.

F. Ἴδιον ἐστὶ τοῦ ἀγαθοῦ φιλεῖν μὲ, καὶ ἀσπάζεσθαι τὰ συμβαίνοντα. *M. A. Antor.* Lib. 4. Sect. 6.

G. Στέργε ὦ παρόντα. *Isocrat.* in Oratione ad *Demonicum.*

Ἔφασκε ὁ Πολέμων δεῖν ἐν τοῖς πράγμασι γυμνάζεσθαι, καὶ μὴ ἐν τοῖς διαλεκτοῖς θεωρήμασι. *Laert. Diog.* in Vita *Polem.*

Σὺ παιδαῖς, σοφίστ γένε, καὶ ἐν φρεσὶ βάλλεο σῇσιν
Ἐν λέξιν κεκρύφθαι, ἄλλα τὰ πράγματ' ὑμῖν.
Ἔργα, οὐδὲ Λόγοι Ἀριστῶν σοῦ δείκνυε· πράττειν
Μάνθανε τὰ πρέποντα, καὶ δίδασκε ὁμῶς.

Ἐρωτηθεὶς (ΑΝΤΙΣΘΕΝΗΣ) τί αὐτῷ περιγίγνεται ἐκ φιλοσοφίας, ἔφη, Τὸ δύνασθαι ἑαυτῷ ὁμιλεῖν. *Laert. Diog.* in Vita *Antisth.*

Φιλο

Ἐκ ψυχῆς μέλπουτι ὅλης, καὶ πράγματα

Φιλοσόφῳ Δύναμις, Τὸ δύνασθαι ἑαυτῷ ὁμιλεῖν.
H Ἀλλότριοι δι' ἑνὸς Πολλοὶ ἴασιν ἰοί.

Νῦν Ἀρετὴ λάμπουσ' ἰσορρόπῳ Ι παρ' αἰῶνι· ἐκείνης
Ἔλλαβ' αἰ Κακίαι πεῖσδι πὰ ὀπτὸς ὕλης.

H Ζητοῦσιν οἱ μοχθηροὶ μεθ' ὧν συνημερεύσωσιν, ἑαυτοὺς δὲ φεύγουσι. *Arist. Ethic. L. 9. c. 4.*

I Οὕτω· [σπουδαῖος] ὁμογνωμονεῖ ἑαυτῷ, καὶ τῶν αὐτῶν ὀρέγεται καθ' πᾶσαν τὴν ψυχήν. ——— Συνδιάγειν δ' τοιοῦτον ἑαυτῷ βούλεται, ἡδέως γὰρ αὐτὸ ποιεῖ· τῶντε γὰρ πεπραγμένων ἐπιτερπὴς ἀναμνήμη, καὶ τῶν μελλόντων ἐλπίδες ἀγαθαί· ἃ τοιοῦτα δὲ ἡδέα· καὶ ῥαθυμήσων οὐ δύσπορεῖ τῇ διανοίᾳ. *Arist.* Ibidem.

Ἤρεσκεν αὐτῷ (ΑΝΤΙΣΘ.) καὶ πάσῃ ———
——Αὐτάρκητε εἶναι τὸν σοφόν. πάντα γὰρ αὐτοῦ εἶναι τὰ τῶν ἄλλων. Τήν τε ἀδοξίαν ἀγαθὸν, καὶ ἴσον τῇ πόλει. *Laert. Diog.* in vita *Antisth.*

Αὐτάρκης Σοφός ἐστι. Τὸ Θεῖον ἔχει ἐν ἑαυτῷ·
Πάντα δὲ ἐστι Θεοῦ, Πάντ' ἄρα ἐστι Κ Σοφοῦ.
Αὐτῷ, ὅσα Θεὸς τοῖς ἄλλοις δῶκεν, ἀρέσκει·
Ὧν δὲ καὶ τῶν ἄλλων αὐτῷ ἔδωκε Θεός.

K. Τῶν σοφῶν πάντα εἶναι. *Zeno* apud *Laert. Diog.*

Ὁ γὰρ φρονῶν εὖ, πάντα συλλαβὼν ἔχει. *Charemon* apud *Stobæum* Serm. 3.

Ἀνθρώπῳ γνώμη πείρατα παντὸς ἔχει. *Theogn.*

Ἄνθρωπ', ἐς ἀγαθὸν μὴ ἀδοξίᾳ, καὶ πόνῳ ἔστω
Τούτων γενναίῳ Ἀνέρι ἐσ φέρειν.

Τὸ βίβλιον, καὶ πιστὸν, καὶ ὑγιὲς, τοῦτο ἐγὼ φάμι εἶναι τῶν ἀληθινὴν φιλοσοφίαν· πάς ἢ ἄλλαστε, καὶ εἰς ἄκρα τεινόσας σοφίαστε, καὶ δυνότητος, κομψότητος ἑιμὴ πεπυργρεύειν ὀρθῶς ὑπομένει. *Plat.* Epist. ad Aristodorum.

Φιλοσοφεῖν, Θεὸν ἐστι φιλεῖν· Σοφὸς ἔστω ἅπανθ'
Ἀνθρώπως ἰθέλει τ' Σοφίης μετέχειν.
Ὅστε Θέλημα Θεῦ ποιεῖν ἰθέλει, τὸ Ἀεὶ Ὂν
Αὐτὸ Καλὸν νοέων ἔγνω ἅπανθ' Καλά.
Πολλὰ διδασκόμενός τε, καὶ ἐ καλὰ πολλάκι πράξας,
Κρύπτειν ἔγνω αὐτὸς Ἀνοσίην ἔχειν.
Περὶ δ' Καλῆ Σώματος.
Ὀρθὴ μορφὴ τε βροτῶν Καλὸν δεῖ Σῶμα ἀρίστην.
Τῷδε Νόῳ Ἀρετῆς ἁδῶσιν αὐγὴ ἐῆς.
Συνδὲ δ' Σῶμα φιλεῖν χρεὼ ἔστ' σὺν αὐτῷ ἰδύτα
Κάλλος δεῖ φιλικὰς πρὸς Καλὰ πάντα ἔχειν.
Ὅς δὲ τὸ Σῶμα ἰδὼν Καλὸν τὸν Κύπριν ἀείνει
Ἀιχρὴν, ὁ Κάλλος, Συνμετέχα μοῦνον ἂν ἴδοι.

Ἀναγκαῖον ἐστι τὸν ὀρθῶς μανθάνοντα ὑπὸ τοῦ διδασκάλου, καὶ εἰ μέλλει ὀλίγον χρόνον σωφρονήσας, ἰδιατρεύειν, ἄλλα μὴ δημοσιεύειν. *Plat.* in Apol. *Socrat.*

ΣΩΚΡΑΤΙΚΟΝ Πολλοὶ μισοῦσ'. οὐ θαῦμα· ἐκεῖνοι
Τὴν αὐτᾶν Λογικὴν καὶ συγένεσι φύσιν.

L.

Τοὺς Λογικοὺς μισοῦσ' αὐτοὶ μισητοὶ ἑαυτοῖς,
Τῶνδὲ φίλοι δεξῶν ἐχθρὸν ἔχουσι νόον.

L. Οὐ φαίνεται ὁ φαῦλος οὐδὲ πρὸς ἑαυτὸν φιλικῶς διακεῖσθαι διὰ τὸ μηδὲν ἔχειν φιλητόν. *Aristot. Ethic.* Lib. 9. cap. 4.
——— Ἐν κακὸν ἁμφαφάασθαι. *Hesiod.* Ἔργ. καὶ Ἡμ. Βιβ. α.
Οὐκ ἔστιν ἡμῖν ἑκόντων εἶναι ἀκόλουθον ἀνδρὶ ὑπὸ χείρονος ἐλαύνεσθαι. *Plato.* ibidem.

Οὐ δύναται βλάπτειν χείρων τὸν ἀρείονα φῶτα.
Καλῶς ἔνδε κακοῖς κεῖμενον ἔστιν ἔχει.
Τεραύμασι, καὶ πενίᾳ, θανάτοις τε κάκιστα κακοῖσιν
Ἀνδράσιν ἐστι, κακοῖς τοῦτό γε ἐστι κακόν.

Δυλοπρεπὴς ἡ κακία. *Plato* in *Alcibiade.*

M.

Ἄβουλοι εἰσὶ κακοί. ἃ ἂν οὖν θέλῃ αὐτὸς ὁ ποιεῖν
Ἔστι κακὸς χ' οὕτω Δυλοπρεπὴς Κακία.

M. Ὁ μὲν θέλει (ἀμαρτάνων) οὐ ποιεῖ. *Arrian.* Epist. lib. 2. c. 26.
Ἐλευθεροπρεπὴς ἡ Ἀρετή. *Plato* ibidem.

Ἐ

Ἐν φήμοσιν ἰχὼν Ἀριτὴν ὁ Ἐλεύθερός ἐσιν
Ν Αὐτῶ Δουλεύει πάντα τὰ γιγνόμενα.

Ν. Ἅπαντα σοφὰ τῷ φρονεῖν καλόν ἐστιν. *Menander* apud *Stobæum*. Serm. 3.

Εἰς ἐμὲ οὐδεὶς ἐξουσίαν ἔχει· ἐλεύθερώμαι γὰρ ὑπὸ τοῦ θεοῦ, ἔγνακε αὐτῷ πὰς σύνταλας, οὐκέτι οὐδεὶς σφαλαγωγήσει με δύναται. *Arrian. Epict. Lib.* 4. *C.* 7.

Ἐνταῦθα τοῦ βίου, ὦ Σώκρατες, ἔφη ἡ Μαντινικὴ ξένη) εἴπερ τε ἄλλοθι βιωτὸν ἀνθρώπῳ ἥκοντι ἐνταῦθ' τὸ καλόν. *Plat.* in *Sympos.*

Ἀνθρώπῳ τὸ μὲν ἐσι βίῳ καλὸν αὐτὸ θεᾶσθαι·
Μὴ ποτὲ ἐν βίῳ μὴ μετέχοντι Καλοῦ.
Ὦ Ἀγαπητὸν θεὸς Καλὸν αὐτὸ σὺ εἶ· σὲ θεᾶσθαι
Πάντων τῶν καλῶν ἐσὶν ἱερώτατον βίῳ.

ΙΟΥΣΤΙΝΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ, ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΟΣ
Ἐπιζώφιον.

Ἡῶ Ἀληθείας ἀνεγράμμεθα σοῖο Πλάτωνος
Ἥν ἰδέην Ὅλον φῶς σὺ ὁρίξας ἰδεῖν·
Ἐκδὲ Μίρης Βιόων σὺ ἴσθι φῶς ΧΡΙΣΤΟΝ ἐρίξας,
Ἐν Θανάτῳ ἔλαθες τόνδε Θανόντα ὅλως.
Ὕδατι βαπτισθεὶς βαπτίζῃ δ' Αἵματι σεῖο·
Ὕδωρ τοῦ ΧΡΙΣΤΟΥ, Αἷμά τε Πλούτου ἔχεις.

Ὁ χρήσιμ' εἰδὰς, οὐχ ὁ πᾶν εἰδὼς
Σοφός---- *Æschylus* apud *Stobæum*. *Serm.* 3.

Παλαιὰ νόον χαυνοῖ, μίαν αὐτὸν χρήσιμα πεῖν·
Ἔστι σοφὸς γνώσει χρῆναι ἐπισάμενος.
Χρήσιμα εἰς ἀγαθὰς πράξεις νοεοῦσα ἐγείρει,
Πρόπολος δ' ἀγαθὸν Ὁ θεῖος ὁ ἐσθλός.

Ο. Τὸ θεῖον καλὸν, σοφὸν, ἀγαθὸν, καὶ πᾶν ὅ, τι τοιοῦτο. *Plato* in *Phædro*.

Οὐ γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν οὔτως ἄλλο, πάλαι
Εἰσῆλθ' ὅσα περ ζῶμεν ἡ νοῦς ἡμῶν. *Sophocles* apud *Stobæum*. Serm. 96.

Ἐπὶ βίου θνητῶν μηδὲν πάλαι εἰσορᾶν φάος·
Ἄνθρωπος ὃς σκιᾶς ὢν μοῖραν μάταιος ἔσει.

Χρήματα, καὶ δόξαι, θυγατέρες, υἱεῖς, κτήματα, πάντα
Ἄνθρωπος, σκιᾶς ταῦτα σκιὰ ἐστὶ σκιῆς.

P. Ἄνθρωπός ἐστι πάθημα καὶ σκιὰ μόνον. *Sophocles* apud *Stobæum* Serm. 96.

Q. Τὸ γὰρ βεβαιότατον πάντων ἐφημέρια φέρει
Καὶ πιστὸν οὐδὲν μᾶλλον, ἢ καπνοῦ σκιά. *Æschylus* apud *Stobæum*, ibidem.

Ἐκ τῶν ΣΩΚΡΑΤΙΚΟΥ Ἐπιτάφιον.

R.

Μοῦνον Ἔρατα λέγων οὕτω πεφύτευκε τε νόῳ,
Οὔποτε κοινωνὸν τόξων Ἔρωτος ἰδών.

S

Φεύγει ἀπ' ἀνδρὸς ἐκείνου, Ὀλύμπια δάκρυα χεύων,
Ἔστι δὴ νῦν ψυχὴ πλέα Ἔρωτος ὅλη.

R. Οὐδὲν φημὶ ἄλλο ἐπίστασθαι, ἢ τὰ ἐρωτικά. ——— S. Τίλος τῶν ἐρωτικῶν ἀκοὴ. *Plato* in *Sympos.*

Ἀεὶ μεμνημένος ὅτι σὸν, καὶ τὰ ἀλλότριον, οὐ ταραχθήσῃ. *Arrian. Epict. Lib.* 2. *c.* 6.

Ἔστι τὸ Σὸν τὰ μὲν Ἔργον ὑπὸ Θεῖα Φύσις σε ἀνάγκη
Πρόσθιεν, Χρήματα δ' ὦν, Σῶμ' ἔπε, S Ἀλλότρια.
Δόξαι τ' ἦσθ' Ἀρχαὶ, καὶ ὅσ' οὐ σόν ἐστι πάθος Ἔργα·
Ταῦτ' ἐπὶ Σοὶ μὲν γὰρ μήποτέ ἐστιν ἔχειν.
Εἰ δὲ σὺ ταῦτ' ἀγαπᾷν ἐπὶ Σοὶ ταῦτ' εἶναι εἴασε,
Σοῦ Νόος ἂν Ὀρθὸς Σοὶ μέγα πῆμα φέρει.
Ὥσπερ σαρκίδιον Στρεφθεὶς μέγα Σώματι πῆμα,
Οὕτω Σοὶ T Στριφθεὶς πῆμα οἷσι Νόος.
Ἀλλότρια Κτῆσις φαυλοῖς Κενότητι ταράττει,
Ἐλπίδι Ἀρκεῖαν καὶ Ὁρμὴν ὅλως.
Εἰδὲ Σὺ μὴ πρόσθιες μόν' ἃ Θεῖα Φύσις σε ἀνάγκη
Πρόσθιεν, Ἀλλότριος καὶ Σὺ Σεαυτῷ ἔσῃ.
ΟΝΤΩΣ ΟΝ Σὺ ἐμεῖο φύσιν πρὸς μὲ διδάσκει·
Ἐν οἷς σοι οὐ μίμνων ὕστερ Λόγος μετέχει. S. *Epict. Enchir. c.* 1. *Evang. secundum Luc. cam.* 16. 12.

T Ἐν τῇ περιπατεῖν καθάπερ προσέχεις, μὴ ἐπιβῇς ἥλῳ, ἢ στρέψῃς τὸν πόδα· οὕτω προσέχε, μὴ τὸ ἡγεμονικὸν βλάψῃς τὸ σεαυτοῦ. *Epict. Enchir. C.* 60.

ΕΧΕ-

Ἐ Χ Ε Μ Υ Θ Ι' Α.

Πολλάκι τ' καλῶς λαλίειν κρεῖσσον τὸ σιωπᾶν
Ἐστ' καλοὺς πολλοὶ μὴ σωίσασι λόγους.
Ἐργοις δ' ἐσθλοῖς καλοῖς τὰ νοήματα σῆς κίνυε καλὰ,
Ῥήματα δ' ὀψίαν πολλάκις ῥυτ' ἐχᾶν.

Ἐν Ἡσυχία τ' νοῦν ἴχειν πειρᾶσθ' ἀσφαλές. Sanctus *Basilius* in Epist. ad Sanctum *Gregorium*, de Vita in solitudine agenda.

Πάντ' τ' ὑψίστῳ εἰν Οὐρανῷ ἐστι Γαλήνη·
Οὐρανιῶν ψυχῶν Ἔργα κἠ ἐστιν Ἐρᾶν.
Οὐκ Ἄλγος, οὐ σῆ Ὀργὴ χαλεπὴ λάβοι, οὐδὲ Μίασμα
Τοῦ Νόου, ὃς ποιεῖν μηδὲν ἂν αἰσχρὸν ἔχοι.
Οὐδὲν ἀποδάζωι, εἰ μὴ Καλοῖσι μεμίχθαι
Πᾶσιν, ἃ ἂν δίκαι ἔδοι ὁ Καλὸς ἰών.
Πρόγμασι σῆ Ἀνθρώπειοισιν εἰδὼς κἠ Ἀπαθὴς,
Οὐ Τάξιν Ποθέει, Τόν σῆ Ἀνάπαυσις ἔχει.

ἈΛΗΘΕΙΑ ΜΙ' Α. *M. Antonin. Lib.* 7. *Sect.* 7.

V

Εἷς Θεός ἐστι· μόνον Τόδ' Ὄντως Ὃν Θεὸς αὐτὸς
Ἔστιν Ἀληθοῦσιν Τ' Ὂν Τάπτ' Ὄντα λέγειν.
Ἔστι δ' Ὄντα μόνα πάντ' ἐν Θεοῦ αἰὲν ἰόντι·
Πάντ' Ἀληθειῶν θεῖ, ἄχρι ἐστὶ Μόνας.

V. Τῷ δὲ (ἀϊδίᾳ οὐσίᾳ) τὸ ἐστὶ μόνον, κατὰ τ' ἀληθῆ λόγον προσήκει. *Plato* in *Timæo*.

——— Στρεπταὶ δ' τι φρένες ἐσθλαῖν. *Hom. Iliad.* O.

Ἐν μόνον ἐστὶν ἀεὶ, μόνον ὄντως ἐστὶ Βίβαιον
Ἐμμενοι ἐνσῆ αὐτῇ αἱ φρένες εἰσὶν Ἐνὶ
Τῶν ἐσθλῶν· Στρεπταὶ δὲ πρὸς Ἄλλα μὲν ἔνθα κἠ ἔνθα
Οὐδὲν τ' Ἀλλῶν Ἐν φιλίοισι φιλεῖ.

Ἀνδρὸς προσπλοῦται χαιρέας φέρειν. *Menander* apud *Stobæum*, Serm. 7.

Προσπλοῦσθαι φέρειν χαιρέας Ἀνέρος ἐστὶ
Τ' αὐτὸ τῷ ἐσθλὸν ἴχειν ἐστὶ φέρειν τὸ κακόν.
Ὦ Χ φίλοι, Ἀνέρες ἐστ, κἠ ἄλκιμον ἦτορ ἔλειοῦ·
Ἔστιν ὑπερηκᾶν ἀνδράσι ταῦτα φέρειν.

X *Hom. Iliad.* E.

* ΣΩΚΡΑΤΗΣ ὧδὲ πυθόμενον τὶς πλησιόπλουτον εἶπεν, Ὁ ἱλαρὸς ἀρκούμενος, αὐτάρκεια γὰρ φύσεώς ἐστι πλοῦτος. * Apud *Stobæum*. Serm. 5.

Πλούσιος ὠπάρκης μοῦνος· φύσεως ὅδε πλοῦτος
Αὐτὸ τὸ μὴ δεῖσθαι μήδενός ἐστιν ἅπαν.

Y.

Ἐστὶ δ' Ἡδὺ μόνον φυσικὸν, καὶ δι' κτῆμα παπὸ καὶ
Ἄνθρωπος μὴ ἔχων Ἄλγεα πολλὰ ἔχει.

Y. Τὸ κατὰ φύσιν ἡδύ. *Arist.* Rhet. *Lib.* 1. *c.* 11.

Πᾶν τὸ μὲν παρὰ φύσιν ἀλγεινὸν· τὸ δὲ ᾗ πέφυκε γιγνόμενον ἡδύ. *Plato* in *Timæo*.

Ἐν κακοῖσιν ὢν
Ἐλευθέρωσιν ἁρπάσαι δόμαι τέρπει. *Euripedes* apud *Stobæum*, Serm. 87.

Ἕλλὸς πλεμᾶ ἔχει τὸ κακὸν· τὸν ἐλεύθερον αὐτὸν
Δυλόσυνον ποιεῖ οὐσί Z ἀτύχημά ποτε.
Νοῦν γὰρ καλὸν ἔχων παῖς ὠθαπίπλουτος μὲ A ὕλλω
Χαίρει ποιήσας πάντοτε τῆς ἀρετῆς.

Z Μίμνησο ἐπὶ πάντος Ꝑ εἰς λύπην σε ὠθαγομένης, τούτῳ χρῆσθαι τῷ δόγματι, ὅτι οὐχὶ Ꝑτο Ἀτύχημα ἀλλὰ τὸ φέρειν αὐτὸ γενναίως Εὐτύχημα. *Marc. Aurel. Anton.* Lib. 4. Sect. 49.

A. Τὸ ἔνδεν κυριεύσειν, ὅταν κατὰ φύσιν ἔχῃ ——— ——— ὁρμᾷ μὲ ὠθὲ τὰ ἡγούμενα μεθ' ὑπεξαιρέσεως, τὸ δὲ ἀνεσταλγμένον ὕλλῳ ἑαυτῷ ποιεῖ· ὥσπερ τὸ πῦρ, ὅταν ἐπικρατῇ τῶν ἐμπιπλόντων. *Marc. Aurel. Anton.* Lib. 4. Sect. 1.

Τοῦτο τὸ Ἑρμᾶ σκεδίον οὗ θέλεις (φησὶν) ἅψαι, κὰμ χρυσοῦν ἔσῃ. ἄκ, ἀλλ' ὃ θέλεις φέρε κἀγὼ αὐτὸ ἀγαθὸν ποιήσω. φέρε νόσον, φέρε βάναθον, φέρε ἀπορίαν, φέρε λοιδορίαν, δίκλω τὼν περὶ τῶν ἰχάτων, πάντα ταῦτα τῷ σκεδίῳ Ꝑ Ἑρμοῦ ὠφέλιμα ἔσῃ. *Arrian.* Epict. *Lib.* 3. *C.* 20.

B C

Χρυσοῦ μεδὲν ἄσσον, χρυσὸς μὲ ἀληθὴς· αὐτὰ
Συμβαίνοντα σοφῷ πάντα τὰ ΧΡΥΣΑ ἔφυ.

B. Μεγαλοψύχε τὸ μηδενὸς δεῖσθαι, *Arist. Ethic. Lib.* 4. *c.* 3.

C. Χρυσίον θεῖον ἐν τῇ ψυχῇ ἔχεσι, κὰμ ὐδὲν προσδέονται Ꝑ ἀνθρωπείων. οὐδὲ ὅσα τῶν ἐκείνε κτῆσιν τῶν Ꝑ θεῖε Χρυσοῦ κλῆσει ξυμμιγνύτας μιαίνει. *Plato* De Republica, *Lib.* 3.

ΑΓΙΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ.

Πάντων τῶν Ἀρίστων Ἀρχὴ ΘΕΟΣ ἐστιν Ἕνωσις,
Ἀλκήλαν δὲ τ' ἐρῶ πάντα ἐρῶντα Θεοῦ.
Ἄρχελοι, Ἄνθρωποί τ' ἀγαπῶντες ἴστε τὸ ὑμῖν
Τὸν Θεὸν Ἀλκήλοις πάντεσσι δεικνύετε.

Παρήνεσιν ἀλλήλοις μὴ διαστῆναι τὸν ἐν ἑαυτοῖς θεὸν· τοῦτον εἰς ἄσκησιν πιεῖν καὶ τὸν πρὸς τὸν θεὸν ἕνωσιν, καὶ τὸν τε τῆς κοινωνίαν, καὶ τὸν τῆς θείας ψυχῆς ἀπολειπειν αὐτοῖς ἢ πᾶσι τῆς φιλίας ἀπόδειξιν δι' ἔργων καὶ λόγων; τούτου δὲ σὺν ἂν ἴχοι τις εὑρεῖν ἄλλο βέλτιον, εἴτε ἐν λόγοις λεγόμενον, εἴτε ἐν ἐπιτηδεύμασι πραττόμενον. οἶμαι δὲ ὅτι καὶ πάντα τῆς φιλίας ἀγαθὰ ἐν αὐτῇ περίεστιν. *Iamblich.* De Vita *Pythag.*

Ἡ καθαρὰ φιλία τὰς φίλας ψυχὰς εἰς ἕνωσιν συνάγουσα, μελέτη καλεῖται πάντων τῆς πρὸς θεὸν ἑνώσεως. *Simp.* Comm. in Epict. *Enchir. c.* 37.

FINIS.